

ТЕРЕН

Україна

число 2 (35), весна 2013 року

Газета української молоді

Теми номера:

Кіноклуб МНК
розповів правду
про початок
Другої світової

стор. 2

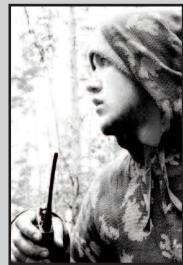
Таборовий
сезон

стор.3

Примара «фашизму»
на Сході України

стор. 5

«Гурби-Антонівці»
– 2013»:
11 років наших
перемог

стор. 6

„Волинська трагедія”: де закінчується історія і починається політика?

Прошло близько сімдесяти років від розгортання українсько-польського конфлікту під час Другої світової війни, проте кількість жертв щороку зростає. Що це? Невже боротьба ще триває й у волинських лісах гинуть безневинні люди, чи це нова „війна” – інформаційна, в якій фальсифікаціями та однобоким представленням минулого прагнуть задовольнити сучасні політичні цілі? Спробуємо розібратись у питанні, що ж відбувалось у ті страшні роки на західних українських етнічних землях і кому вигідно переписувати історію по-новому.

Минає 70-та річниця трагедії, що мала місце в роки Другої світової війни – трагедія українського та польського народу, що з подання польських істориків носить назву „Волинської трагедії”. Ці страшні події відбувалися в 1942-1947 роках на етнічних українських землях. Йшло протистояння двох націй, котрі опинились у важкому на той час становищі – в окупації більшовицької Росії та нацистської Німеччини. Попри те, що загальну кількість жертв поки точно не встановлено, наслідки трагедії вражають – втрати українців та поляків вимірюються десятками тисяч, у значній більшості, це – мирне населення.

Сьогодні питання „Волинської трагедії” є однаково болісним для обох націй, і обидва народи чекають вибачень одне від одного за події 70-річної давності. Але, щоб просити прощення, потрібно зрозуміти причини, перебіг та наслідки українсько-польського протистояння.

На „пороховій бочці”

Після Першої Світової війни як в польського, так і в українського народів з’явилася можливість відновити суверенність, але

Польща не хотіла так просто поступатися Галичиною зі Львовом, Волинню, Холмщиною, Лемківщиною та іншими етнічними українськими територіями. Польща, за рішенням Мирової Конференції в Парижі, окупувала західноукраїнські землі. Проте замість встановлення самоврядування за національним принципом, як того вимагало рішення Конференції, польська влада запровадила політику колонізації та жорсткої національної асиміляції на територіях, де більшість населення складали українці. Наступ польської держави був масовим, жорстоким та антиправославним. Переслідувалися православні священники, на них накладалися штрафи і арешти за службу українською мовою, руйнувалися церкви, православне населення насильно «перехресчували» на католиків. Проводилась пацифікація: нищення українських організацій, масові побиття українців, спалення їх осель, псування харчів. За спротив діям польської влади сотні тисяч українців відбували терміни у в’язницях, десятки тисяч були вбиті. Це не була толерантна політика польського уряду щодо національних меншин, як повинно було би бути за рішенням Конференції – це був прямий терор проти українців, насильно включених в кордони польської держави.

Нацистсько-більшовицькі підбурювачі

У розвалі Польщі та початку Другої світової війни українці бачили можливість вибороти незалежність. Посилення українського націоналістичного руху, а також загравання німецьких окупантів з українцями та надання їм певних поступок, зраду Польській державі та сприяло посиленню ворожнечі.

На розпалювання українсько-польського конфлікту впливав і СРСР. Ще з 17 вересня 1939 року радянські літаки розкидали звернення, якими закликали: «Зброєю, косами, вилами і сокирами бий вічних ворогів – польських панів».

Після проголошення 30 червня 1941 року відновлення Української Держави, німці почали здійснювати репресії проти українців, відбулись арешти та страти діячів ОУН-р. Остання оголосила всіх, хто буде співпрацювати з німецьким окупаційним режимом та радянськими органами, зрадниками. Українці, які були на службі в німецькій поліції, звільнилися, їх місця зайняли поляки. Польській поліції німцями надавалась повна свобода дій щодо українців. Навіть сам Еріх Кох підкреслював: «Нам треба домогтися, щоб поляк при зустрічі з українцем хотів його убити, і щоб українець, побачивши поляка, теж хотів його убити».

продовження на 4 стор.

Харківський «Велодень» з прапором МНК

Представники Харківського МНК взяли участь у «Велодні-2013». Сам захід зібрав, за різною інформацією, від 7 до 10 тисяч любителів двоколісного, екологічного транспорту. Дехто навіть приїхав з області для того, щоб проїхатися центром Харкова та показати, наскільки популярним в українців є велоспорт.

Як і минулого року, МНКівці долучився до так званої «національної колонії», яка була сформована з харків’ян у вишиванках та з державною символікою на велосипедах. Під час заїзду учасники колонії вигукували різні гасла, зокрема «Слава Україні! Героям Слава» та інші, а МНКівці «заряджали» атмосферу таборовими кричалками.

Багато уваги та зацікавленість викликав строкатий прапор МНК, що майорів у компанії державних жовто-синіх прапорів.

Дистанція щорічного маршруту складала 4,1 км, тож вже менше ніж за пів години більшість учасників дісталася фінішу.

Проте представники МНК, що звикли до фізичних навантажень, вирішили не закінчувати на цьому «Велодень», тож не знімаючи своїх прапорів, молодь колоною поїхала кататися містом.

Харків’яни реагували по-різному: хтось привітно сигналив проїжджаючи повз МНКівців на автівкою, хтось виказував невдоволення, але здебільшого люди реагували досить позитивно, з відвертою цікавістю розглядаючи прапори.

Найважливіша інвестиція – в майбутнє

Сьогодні Україну любити треба не до хрипоті горла, а до глибини власної кишені

Ми вже звикли до нарікань на пасивність молоді, відсутність в неї стрижня, активної громадянської позиції... «Живе не тими цінностями», «не так, як треба», «не такі, як раніше» – повсякчас чуємо «дружні поради» небайдужих.

Але для того, щоб отримати результат з будь-якої справи, слід докласти до неї власними зусиллями. Не винятком є й справа патріотичного виховання молоді, молодіжна політика країни.

Кожен з тих хто заявляє, що «молодь – майбутнє України», може запитати в себе: а що я роблю для того, щоб наповнити цю істину українським змістом? Які зусилля я особисто доклав для того, щоби змінити існуючий стан речей? Як я доніс інформацію про правдиві цінності, як організував молодь, щоб показати їй альтернативу тому споживацькому світу, в якому вона живе і розвивається? Чи долучився до фахівців в сфері молодіжного виховання своєю допомогою та своїми ресурсами?

Адже коли у нас крапає з труби – ми викликаємо сантехніка, а коли не друкує принтер – викликаємо техніка. Так само вишколом нового покоління молодих українців повинні займатися професіонали. Адже є люди, які роблять справу якісніше та швидше, бо це – їхня робота і покликання. Якщо цим знехтувати, обов’язково з’явиться проблемна молодь, що не здатна до самореалізації, не бачить життєвих пріоритетів і шляхів розвитку.

Молодіжні громадські організації є дороговказом для тих, хто в пошуку, прагне реалізуватися в житті, зайняти певну нішу в соціумі. Молодь довіряє їм, адже тут немає вихователів, а відповідну роботу провадять однолітки.

продовження на 7 стор

«Герої не вмирають, вони лише відходять у вічність, залишаючи за собою ідеї та справи, послідовників»

Чуючи ці слова, одразу в уяві націоналіста постає величезна фігура Бандери, чи то Шухевича, чи іншого провідника боротьби за Україну. Вони – герої, але, певним чином, «з минулого». Тоді як сучасність теж має своїх особистостей, які гідно продовжили справу перших велетнів духу. Таким є Іван Гавдида, щирий націоналіст і діяч, почесний член МНК.

Ким він був? У кожного знайдеться власна відповідь. У нас, МНКівців, його прийнято вважати «Хрещеним Батьком», Почесним Членом МНК. Адже ще з 1998 року Іван приділяв особливу увагу і надавав всебічну підтримку молодіжному патріотичному руху. Став фундатором і першим комендантом найбільшого вишкільного табору патріотичної молоді «Лисоня», через «горнило» якого пройшло більше тисячі юнаків та юначок. До речі, цей табір відбувається на Тернопільщині і до нашого часу.

Але страшна звістка 30 серпня 2003 року облетіла Україну і світ: близько 1-ої години ночі за нез’ясованих обставин неподалік власного помешкання у Києві загинув заступник Голови Проводу Організації Українських Націоналістів, директор Центру Національного Відродження ім. Степана Бандери, - ІВАН ГАВДИДА. Загинув. Але не помер. Він лише відійшов, передавши свою справу нам, його друзям і послідовникам. Життя Івана – приклад, орієнтир, дорога, що має продовження.

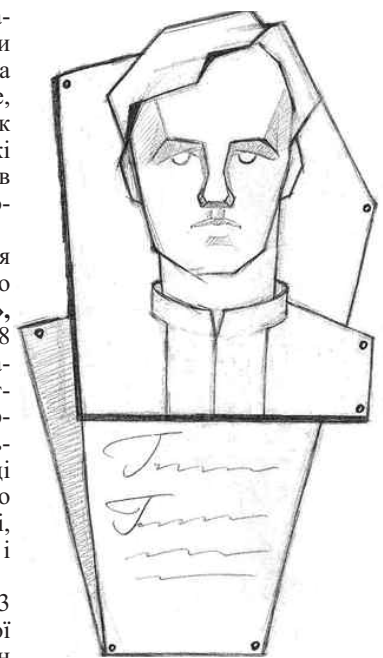
На виконання рішення Центрального Проводу МНК (№ 02/13-в від 27 лютого 2013 р.) щодо реалізації заходів з нагоди десятих роковин загибелі друга Івана, членством Молодіжного Націоналістичного Конгресу було розроблено та затверджено макет меморіальної дошки, що буде встановлена на будинку 9 по вул. Ярославів Вал в м. Києві, де працював І. Гавдида.

Звертаємося до всіх, хто мав честь знати друга Івана, хто пройшов табори «Лисоня» та «Відвага», а також усіх, хто поважає та продовжує його справу, долучитися до збору коштів на виготовлення меморіальної дошки.

Реквізити для перерахунку коштів:

«Приватбанк», картка № 4405 8858 1870 3032, на ім’я Кузан Сергій Васильович.

Платник повинен заздалегідь поінформувати про переведення коштів за тел. (096) 188 37 93 (sms – повідомлення) та на ел.скриньку: mnk@mnk.org.ua

Діяльність МНК. Коротко	
<i>Всеукраїнські заходи</i>	
11.03.2013	У стінах Опольського університету (Польща) відбулася зустріч голови МНК Сергія Кузана із українцями міста Ополе. Під час зустрічі голова МНК розповів студентам українського походження про реальний стан активності молоді діаспори, а також про діяльність громадських організацій, як в Україні, так і за її межами. Після дискусії закликав молодь пишатися своїм корінням і популяризувати українську культуру.
13.03.2013	Голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан відвідав з робочим візитом Чехію. У Празі він зустрівся з представником студентського Міжнародного Об'єднання «Українська Свобода» Олександром Мартинцем. На зустрічі обговорювалися шляхи співпраці студентської молоді Чехії та України.
14-17.03.2013	У Львові відбулася зустріч провідників українських молодіжних організацій діаспори, в якій взяв участь голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан. Організатором заходу виступив Світовий Конгрес Українських Молодіжних Організацій за підтримки Львівської міської ради.
23.03.2013	Під час заходу було обговорено основні проблеми молоді діаспори, які в основному стосувалися питань культури, мови, дефіциту достовірної інформації про події в Україні та проблеми висвітлення діяльності діаспори на історичній Батьківщині.
Київ	
12.03.2013	На Солом'янській площі міста Києва зібралося близько 700 людей, серед яких – члени МНК, які прийшли підтримати сім'ю Павліченко. У парку поблизу Апеляційного суду виступали українські гурти «Кому вниз», «Kozak system», «Тартак», «Сокира Перуна», «Тінь Сонця».
12 - 14. 04.2013	Київський осередок МНК провів мандрівний табір «Рейд – 2013. Конотоп», який зібрав більше десятих молодих активістів. Під час табору учасники пройшли випробування несприятливими погодними умовами. Основною метою табору було відвідування історичних місць з елементами фізичного та історичного вишколу.
16.05.2013	У Центрі національного відродження відбулася презентація книги архієпископа Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ, професора ХНУ ім. Каразіна та Києво-Могилянської Академії Ігоря Ісиченка «Зустрічі на життєвій дорозі: популярний катехизис для молоді». Книга архієпископа Ігоря написана спеціально для молодого сучасного покоління. Він у доступній формі подає засади християнського вчення, тому і називається популярним курсом катехизису.
Львів	
01.03.2013	Представники Львівського МНК відвідали середню школу с. Сілець Сокальського району Львівської області. У рідному селі крайового провідника ОУН – Івана Климів «Легенди», МНКівці провели відкритий урок про громадську активність та любов до Батьківщини. Дітям розповідали про історію національно-визвольних змагань в їх рідному селі, а також, за словами Соломії Фаріон, однієї з організаторів заходу, доносили до школярів інформацію про можливості активного відпочинку.

Молодіжний Націоналістичний Конгрес провів фаховий семінар з вишкільно-кадрової роботи, участь в якому взяли представники МНК з усієї України.

У суботу зранку МНКівці відвідали могили свого побратима, члена МНК, засновника газети «Терен» Олександра Богатирчука. Вони принесли на цвинтар червоні піони, запалили свічки, і, хто вперше, а хто вкотре, говорили про Сашка.

«Це – людина великої честі і гідності. Хоч Професор, а так за виняткові розумові здібності називали Олександра, був абсолютним ідеалістом, це не завадило йому бути і діячем. Я хочу, аби кожен з вас був таким же принциповим, відданим, запаленим Ідеєю, як був він», - сказав Ярослав Ляш, другий голова МНК.

Не дарма на могилі Богатирчука – емблема МНК, адже організація була для нього всім: і домом, і родиною, і життям. І як зазначив Ярослав Ляш, присутні – це «найпотенційніші справжні націоналісти». І для них керівництвом Молодіжного Націоналістичного Конгресу була відновлена традиція (раніше призупинена в силу різних обставин) проведення таборів 1-го рівня (вони, нагадаємо, доступні лише для членства МНК). Тож відбувся семінар, присвячений вишкільно-кадровій роботі.

Програма була досить насиченою: одразу після вшанування пам'яті побратима, МНКівці приєдналися до акції «Вставай, Україно». Варто нагадати, що МНК не підтримує жодної політичної сили, але кожен громадський рух, опозиційний до існуючої

Кіноклуб МНК

«У словнику українського націоналіста немає слова «капітуляція». Сильніший ворог може нас в бою перемогти, але поставити перед собою на коліна - ніколи», - лунають величні слова командира Карпатської Січі Михайла Колодзінського в стрічці «Срібна Земля. Хроніка Карпатської України 1919–1939» у відповідь на слова німецького консула Гамількара Гофмана про дозвіл Гітлера Угорщині окупувати Закарпаття.

Відтак, Україна стала першою державою, яка почала боротьбу з фашистською Німеччиною. Про це йдеться в фільмі, який показували осередки Молодіжного Націоналістичного Конгресу до річниці проголошення Карпатської України - 15 березня 1939 року.

«Ми обрали цей фільм для показу на кіноклубах не заради того, щоб насолодитися гарною стрічкою та змістовно провести вечір, а щоб вчитися на історичних уроках, слідувати прикладу тих борців, які не дали окупантам роздерти Україну на шматки, а зберегли її цілісною. Єдність - наш найбільший національний скарб», - говорить Сергій Кузан, голова МНК.

14 березня зали **Києва і Львова** зібрали охочих ознайомитися з документальним фільмом Тараса Химича, Любомира Соломченка та Тараса Чолія, над яким колектив працював понад півтора року.

Як повідомляє прес-служба Львівського МНК, у переддень річниці зі дня створення Карпатської України, сніжило як і 74 роки тому. Снігу - по коліна, з дому виходити - немає і найменшого бажання. Проте, на показ зібралося близько 60 осіб. Львівський митець Олесь Царук прийшов разом із маленькою донькою, яка із захопленням стежила за подіями на екрані разом із старшими побратимами. На події також був присутній і голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан.

А родзинкою київського показу стали гості - Олександр Пагіря, науковий консультант режисерської групи, уродженець Закарпаття, автор книги «Карпатська Січ: військове формування Карпатської України»

Харків'яни відновлять Пам'ятний знак УПА

Патріотична громада міста Харкова відстоюватиме відновлення пам'ятного знаку воїнам УПА. Нагадаємо, що 26 квітня невідомі вандали демонтували та викрали пам'ятку, встановлену в Молодіжному парку Харкова.

Окрім бездіяльності влади, за словами представників Харківського МНК, стало відомо, що до відповідних державних органів масово стали направлятися звернення з вимогою зняти Пам'ятний знак загиблим воїнам УПА з державного обліку.

У відповідь на це Молодіжний

Організація живе, доки вишколюється. Іван Гавдида

влади, є противагою до теперішнього антиукраїнського та корупційного режиму. Тому МНК не має права ігнорувати подібні виступи. Тож на заході було поширено «Терен» - газету, яка стала практичним результатом публіцистичної діяльності Олександра Богатирчука.

Варто зазначити, що напередодні акції у ЗМІ, повідомлення за повідомленням, з'являлась інформація про затримки потягів, пусті вагони, “замінований” вокзал. Не обійшлося й без пригод для МНКівців: хлопців зі Зборова, що прямували до столиці на автобусі, кілька разів зупиняли працівники ДАІ, перевіряли документи і намагалися зняти з рейсу. Але зрештою, учасники успішно дісталися до Києва.

Тож з круговерті столичних вулиць, де в один день відбувався і антифашистський марш провладної партії, і опозиційна акція протесту, і День Європи, члени МНК розпочали свій дводенний семінар на тему важливості кадрів у націоналістичному середовищі та їх вишколу. Лекторами стали голова МНК Сергій Кузан, заступник голови МНК, вишкільно-кадровий референт організації Соломія Фаріон, голова Секретаріату МНК Іван Кішка, другий голова, почесний член МНК Ярослав Ляш, колишній голова «Фундації регіональних ініціатив» Євген Демченко.

Спекери розповідали як про основи вишкільно-кадрової роботи, так і про виховання членства, його мотивацію, роботу в команді,

характер націоналіста та багато іншого. Піднімалися різноманітні питання якісного вишколу молоді, обговорювались актуальні політичні та геополітичні проблеми України. «Учасники, попри спеку та втому, були активними. Тепер, після прослуховування всіх матеріалів, вони мають виконати умову, аби табір зарахували: провести вишкільний захід для свого осередку», - зазначають лектори.

Окрім навчання, вдалося реалізувати і культурну програму – в суботу ввечері МНКівці відвідали фестиваль здорового покоління «Фортеця». Його організатором виступив Молодіжний Націоналістичний Конгрес, аби пропагувати здоровий спосіб життя, туризм, спорт, відданість українським традиціям.

«Чудовий відпочинок у колі друзів. Атмосфера дуже надихає», - ділиться враженнями Маргарита Долгая, представниця Київського МНК.

Семінар відбувся за сприяння фонду Сергія Бондачука «Нові традиції»

розповів правду про початок Другої світової

та Оксана Левкова - виконавчий директор Громадського руху «Не будь байдужим!». Перед початком показу Олександр Пагіря розповів присутнім про особливості зйомок фільму, його сюжетні лінії, режисерську команду. Наприкінці заходу присутні мали змогу поспілкуватися з гостями.

15 березня фільм показували у **Харкові та Сумах**, а також на Львівщині - у місті **Сокаль, Пустомити** та селі **Сілець**.

Як зазначив Тарас Бортнік, член Харківського МНК, фільм зібрав близько 60 жителів міста. Зал - переповнений. Це свідчить про те, що харків'ян цікавить тема української визвольної боротьби. І не важливо, що панує стереотип: Харків - повністю русифіковане місто. Це вже давно не так.

Сумчани зібралися в стінах офісу МНК традиційно: щоп'ятниці, вже другий рік поспіль, діє «Український кіноклуб». За словами Євгена Охріменка, члена Сумського МНК, приємно вражає те, що серед присутніх були школярі - якщо дітям цікаво дивитися документальні фільми про Україну, що вже говорити про старше, «свідоміше» покоління.

«Напевно, відродження українського кінематографу розпочнеться саме із документального та короткометражного кіно. Найбільш вдала ідея у фільмі – поєднати документальну хроніку, інтерв'ю очевидців і художню реконструкцію подій. Це створило неймовірну атмосферу тих часів не нашкодивши відчуттю достовірності», - вважає Ірина Стегній, журналіст.

Кожен взяв з фільму щось для себе. Так, Андрій Кладочний, член Київського МНК, вважає дивовижним той факт, що такий багатонаціональний регіон, така маленька частина України - Закарпаття, зуміла згуртуватися у боротьбі. При чому, не за свій дім чи батьків і дітей, адже хлопці з Галичини могли спати більш-менш спокійно, а саме за Україну. Вони проникали через кордон і воювали за те, щоб слова Августина Волошина про незалежність, визнання української мови, синьо-жовтого прапора,

гімну «Ще не вмерла Україна» як офіційних на державному рівні стали реальністю.

Молодіжний Націоналістичний Конгрес переконаний, що українці повинні знати правду про свою державу, її борців та гідно їх шанувати. Відтак, до подій 13-14 березня 1939 року, коли Угорщина і Німеччина розпочали війну проти Карпатської України, МНК влаштував показ документального фільму “Срібна земля. Хроніка Карпатської України 1919–1939».

Прийнято вважати, що II Світова війна розпочалася з і вторгнення Німеччини та Словаччини до Польщі 1 вересня 1939 року. Та хто вирішив, що початок війни слід шукати саме на польських землях? Адже історична правда полягає в тому, що початок II Світової війни - події на Закарпатті 1938-1939 років, утворення Карпатської України та боротьба проти окупації Чехославащиною та Німеччиною.

Щоб розповісти про це, МНК провів близько 10 сеансів показу фільму «Срібна Земля. Хроніка Карпатської України 1919–1939» у різних містах України.

«Ми хотіли, щоб цей фільм став посвятою тим людям, котрі в 20-х і 30-х жили, творили, любили цю землю, а потім за неї боролися і гинули. Ми хочемо, щоб цей фільм став пам'ятником і тим, чия доля була трагічна, чийх могил немає, тим, кого не дочекалися вдома», - сказав у своєму інтерв'ю продюсер фільму Тарас Чолій.

Варто зазначити, що стрічка містить спогади Михайла Петричка - ветерана національно-визвольних змагань, учасника Карпатської Січі, довголітнього члена ОУН. За сприяння Молодіжного Націоналістичного Конгресу вулиця у рідному місті пана Петричка - Чинадієво, була названа його іменем.

Харків'яни відновлять Пам'ятний знак УПА

27 квітня відбувся пікет навпроти управління МВС в Харківській області з приводу знесення каменю УПА. Його результатом стало прийняття рішення відстояти відновлення пам'ятки, а в разі якщо цього буде не зроблено, відновити його силою громадськості.

«Пам'ятний знак УПА внесений до державного реєстру пам'яток, тож це не просто чийсь хуліганські дії, це – кримінальний злочин, і винні в ньому мають відповідати перед законом», - говорить голова Харківського МНК Андрій Руденко.

Таборовий сезон

Літо – гарна нагода для активного відпочинку, вишколів і самовдосконалення. Молодіжний Націоналістичний Конгрес проводить серію регіональних та всеукраїнських таборувальних під назвою «Таборовий сезон». Мета наших вишкільних таборів завжди одна – виховати українську молодь в національному дусі, морально й фізично загартувати її, популяризувати ідеї українського націоналізму.

На таборах МНК молодь з усіх куточків України має змогу не тільки дізнатися більше про історію українських визвольних змагань, але й зміцнити свій дух і тіло, випробувати себе на витривалість. Відчути на собі, що таке життя в наметах без комфорту і зручностей, що таке боротьба (у нашому випадку – боротьба зі своїми слабкостями), як долати труднощі, проходячи десятки кілометрів, зрештою, як смакує здобута перемога. А таборова їжа, зварена на вогні в польовій кухні, – має особливий смак.

Була проведена нарада оргкомітету програми «Таборовий сезон», на якій були присутні 25 регіональних координаторів – відповідальних за реалізацію програми в областях. Під час наради було обговорено організаційну, методичну та інформаційну частину реалізації програми, що й стало стартом «Таборового сезону 2013»

ЛИЦАР ЧЕСТИ

«Нема бажань – нема страждань!»

На кордоні з Польщею, поблизу спаленого села Городиловичі, що на Сокальщині, на березі річки Західний Буг відбувається вишкільний табір для молоді «Лицар честі».

Місце проведення табору вибрано не випадково. Городиловичі – село у Сокальському районі Львівської області, яке було спалене у 1946 році під час примусового переселення українців, що проживали на прикордонних територіях, польськими та радянськими поліційними загонами. На початку 90-х у с. Городиловичі на місці спаленої церкви (побудованої у 1748 р.) збудували капличку, відновили символічну могилу Січових Стрільців, встановили пам'ятник та меморіальну плиту уродженцеві села начальника штабу УПА-Південь Василю Процюку (псевдо «Кропива») і повстанцям УПА, які загинули на цій території. 1996 року на місці випаленого села побудували меморіальний комплекс, де встановили 67 хрестів, які символізують стерті з землі села Холмщини.

Регбі, волейбол, кікбоксінг, водні ігри, теренова гра, змагання з туристичної техніки, смуга перешкод та вимарш довжиною понад 30 км з елементами квесту – це те, що чекає учасників табору.

Гасла табору: «На таборі не ходять, а бігають!», «Робота ніколи не закінчується. Закінчилась одна – почалась інша», «Нема бажань – нема страждань!».

Термін проведення: з 5 до 15 липня 2013 року

ЛИСОНЯ

«Продовжуємо справу Івана Гавди!»

Відбувається у «Долині змії», що поблизу села Саранчуки на Бережанщині (Тернопільська обл.).

Табір побудований за системою вишкільних патріотичних таборів для молоді та передбачає життя в наметах, польову кухню, фізичний та інтелектуальний вишкіл, вечори біля багаття. Заняття на таборі проводитимуть професійні інструктори зі всієї України.

У програмі «Лисоні»: пейнтбол, школа лідерства, навички виживання в екстремальних умовах, інтелектуальні ігри, уроки рукопашного бою, регбі, футбол, волейбол, смуга перешкод, вечірні ватри, верхова їзда.

Табір названий іменем громадсько-політичного діяча, засновника багатьох молодіжних патріотичних таборів – Івана Гавди (уродження Тернопільщини) та приурочений до 10-ї річниці

його загибелі.

«Такий табір, перш за все, покликаний допомогти молоді знайти себе, розкрити свої здібності, проявити лідерські якості, влитися в молодіжний рух. «Лисоня» є патріотичним табором та проходить під гаслом «табір, що гартує дух і тіло» – розповідає організатор табору, голова Тернопільського осередку МНК Іван Ковалик.

Термін проведення: з 16 до 21 липня 2013 року.

КОЛОВРАТ

«На Сумщині звучать бандерівські пісні!»

Табір, що проходить на Сумщині, відвідає лідер гурту «Тінь Сонця» Сергій Василюк, де разом з учасниками заспіває козацьких та повстанських пісень.

Протягом травня десятки МНКівців та прихильників виходили на центральну вулицю міста Суми, аби поспівати під гітару українських повстанських пісень, поспілкуватися та презентувати інформаційний стенд табору. Перехожим роздавали візитки та жовто-блакитні стрічки. Кожен охочий міг ознайомитися з літературою «Бібліотеки націоналіста».

«Нагадаємо, що раніше на сайті Партії регіонів з'явився матеріал під заголовком «У Сумах ніколи не звучатимуть бандерівські пісні». Цікаво, чи відомо автору, що такі пісні звучать на Сумщині постійно?», – говорять організатори.

Дитячий патріотичний наметовий табір «Коловрат» має дев'ятирічну історію, яку без прикрас можна назвати «історією успіху».

«З боку влади завжди було розуміння, і навіть сприяння, аж до 2012-го року. Тоді «далекоглядний» заступник голови сумської ОДА Ягвдик розгледів у нас таку актуальну на сьогодні фашистську загрозу і почав з нею боротись. Але в сухому залишку отримав «під хвоста» і відкотився – табір пройшов успішно. Приємно, що 2012-го року на підтримку табору виступили українські та закордонні організації, політики, громадські діячі та правозахисники. А тим часом ми виховуємо нове покоління українців: вільних, думаючих та незалежних», – додають члени Сумського МНК.

Табір – це школа життя. Наша мета – виховання фізично, інтелектуально та духовно розвиненого юнацтва та молоді України, вивчення питань особистої та колективної безпеки, формування в молоді психологічної та фізичної витривалості, що надзвичайно важливо для виховання дитини ефективним членом суспільства.

Результатом перебування на таборі стане розширення «обрії» учасників – кола знань з питань саморозвитку та самореалізації; фізичне загартування; виховання і усвідомлення дбайливого ставлення до природи та вивчення основних правил життя в природі; розвиток умінь з комунікації, входження в новий колектив. Адже багато хто і не підозрює, якою силою волі, характеру, відваги, дружби, відданості, самопожертви володіє.

Термін проведення: з 1 до 14 липня 2013 року

ВІДВАГА

«Табір волі та характеру»

Щорічне всеукраїнське таборування «Відвага» - 2013 ім. І. Гавди – відбувається поблизу Полтави та має легендарну історію, адже є продовжувачем таборових традицій, закладених Іваном Гавдиною – «хрещеним батьком» Молодіжного Націоналістичного Конгресу, який втілює свій задум в неподалік легендарної гори Лисоня, історія якої написана кров'ю Українських Січових Стрільців.

З 2003 року вся програма табору спрямована на виховання в кожного учасника, в першу чергу, волі і характеру. Бо саме ці чинники є основними у формуванні молодого українця – патріота і націоналіста.

Усвідомлюючи брак патріотичних заходів для молоді Сходу України, з 2008-го року місцем проведення табору Молодіжний Націоналістичний

Конгрес обрав Сумську область, яка є прикордонною з Росією, з 2012-го – Полтавщину.

Мудрість, Шляхетність, Відвага – риси, обов'язкові для української еліти, як стверджував визначний ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов. Тому новий табір має назву «Відвага».

Цей вишкіл МНК ставить за мету виховання людей вчинку, людей національної еліти, тих – хто прагне фізичного вдосконалення і морального піднесення.

Лекції, тренінги та гутірки проводитимуть відомі українські та міжнародні громадські діячі, політики, політологи, митці, правозахисники, національні та міжнародні тренери, спортсмени, історики, які представляють: Центр Громадянських Свобод, Інститут Політичної Освіти, Світовий Конгрес Українців, Клініка юридичного порятунку та багато інших. Серед цікавинок – нічні перегляди фільмів, вечірні ватри, конкурси, ігри та безліч випробувань.

Термін проведення: з 1 до 12 серпня 2013 року.

РУСА КОСА

«Учасники – лише дівчата»

Табір проводиться винятково для дівчат та має навчально-практичний характер. Він впливає на світобачення учасниць, які здобувають там нові знання, вміння та навички, потрібні в повсякденній роботі у «третьому секторі». У вишкільній системі МНК посідає місце вишколу першого рівня. На сьогодні «Руска коса» є табором перевірки вже набутих загальновідомих знань та отримання спеціалізованого вишколу.

До учасниць доноситься інформація, необхідна для розширення сфер впливу організації, інтенсифікації роботи її структурних підрозділів на місцях, що є актуальною за сучасних умов державотворення.

Термін проведення: вересень 2013 року

УНІЖ

«Успішні люди - поряд»

Всеукраїнський табір-джамборі проводиться щороку на території мальовничого Дністровського каньйону, Івано-Франківська область. Це унікальне поєднання кращих традицій патріотичних таборів з дискусійним майданчиком та волонтерською працею. Кожен учасник табору отримає корисний та веселий відпочинок в колі успішних людей.

Слово «джамборі» в перекладі з мови американських індіанців означає «збір усіх племен після довгої війни» чи «велика рада». Табір-джамборі в сучасному розумінні означає: зліт, фестиваль, розваги і змагання, але з насиченою, цікавою, а головне – корисною програмою.

Термін проведення: з 3 до 6 жовтня 2013 року.

МОЛОДІЖНА КОНФЕРЕНЦІЯ

«Інформаційна та пропагандивна робота – запорука вдалого проведення заходу»

Термін проведення: 27 жовтня 2013 року

Учасниками конференції, на якій підбиватимуться підсумки таборування та обговорюватимуться шляхи покращення підготовки та проведення подібних заходів, стануть 30 найкращих таборовиків літнього сезону.

Нарада оргкомітету, таборування "Відвага", "Уніж", а також молодіжна конференція відбуваються за підтримки Міністерства молоді та спорту України

Участь в заходах програми «Таборовий сезон» можна взяти, зголосившись до секретаріату МНК:

- 1) на сайті mnk.org.ua
- 2) e-mail: mnk@mnk.org.ua
- 3) тел. в м. Києві: (044) 234-70-20
- 4) тел. моб.: (096) 188-37-93

Діяльність МНК. Коротко

Львів

02.03.2013

До річниці смерті головнокомандувача УПА, провідника ОУН Романа Шухевича, члени Молодіжного Націоналістичного Конгресу міста Сокаль влаштували захід, спрямований на пропаганду здорового способу життя «В здоровому тілі – здорова нація». Акція розпочалася з забігу на 3 км. Наступним етапом були вправи на брусах, де всі мали змогу показати свою вправність.

05.03.2013

У Білогірці під Львовом відбулися віче та панахида для вшанування пам'яті командира УПА Романа Шухевича. У заходах з вшанування пам'яті легендарного «Шуха» взяли участь керівництво Львова та області, ветерани національно-визвольних змагань, представники політичних партій та громадських організацій. Члени Молодіжного Націоналістичного Конгресу долучилися до заходів з вшанування головного командира, провели розповсюдження націоналістичної літератури та роздачу газети «Терен», а також відвідали музей-садибу Романа Шухевича.

09.03.2013

У Львові на проспекті Свободи відбулось віче з нагоди 199-ї річниці від дня народження українського письменника Тараса Шевченка. Кілька сотень львів'ян, громадських діячів та письменників прийшли вшанувати пам'ять Кобзаря. В урочистому віче також взяли участь активісти Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

09.03.2013

У Миколаєві Львівської області відбулися змагання за звання кращого бійця міста. Турнір пройшов під гаслом «Борітеся – поборете». Турнір із боксу, присвячений 199 річниці від дня народження українського письменника Тараса Шевченка, пройшов між двома миколаївськими школами боксу «Донцовський звір» (МНК) та «Піранія».

10.03.2013

Понад дві тисячі людей виконали державний гімн України на площі Ринок у місті Львів. Окрім дружнього виконання гімну, молодь розтягнула синьо-жовтий стяг та розповсюдила листівки біля центральних храмів міста. У кожній такій картці можна прочитати історію виникнення та виконання національної пісні України, а також її слова.

18.04.2013

У середній школі №21 проект «Тверезість – норма життя», започаткований Львівським МНК, розпочався відкритою лекцією про здорові цінності. Основною метою заходу є донесення до дітей інформації про шкідливість алкогольних сумішей та тютюну для організму людини.

24.04.2013

На площі перед Національним університетом Івана Франка Молодіжний Націоналістичний Конгрес (МНК) влаштував показовий бій присвячений одинадцятій тереновій грі «Гурби-Антонівці – 2013». Участь у показовому бої взяло близько 20 хлопців і дівчат. Молодь поділилася на дві команди та почала проводити спаринги. Під час бою молодь не лише показувала свою міць, а й зібрала багато очевидців, які зголосилися до боротьби наступного разу.

18.05.2013

18 травня за ініціатииви ВМГО Молодіжний Націоналістичний Конгрес (МНК) в школі-ліцеї №2 міста Сокаля відбувся «Урок патріотизму» присвячений Дню Героїв. Участь у заході взяли учні 7-х класів. В ході події члени МНК виховували молоде покоління, проводячи різноманітні тематичні лекції про борців за волю України, а саме – лицарів Київської Русі, козаків Гетьманської доби, Січових Стрільців та про бойові акції ОУН та УПА.

Полтава

09.03.2013

Понад п'ятдесят небайдужих полтавців прийшли вшанувати великого українського Кобзаря. Після покладання квітів, відбулося народне віче патріотичних сил Полтави, в якому взяли участь обласні осередки громадських організацій: Молодіжний Націоналістичний Конгрес, «Сокіл», «Студентська «Свобода» та інші

Діяльність МНК. Коротко	
Полтава	
16.03.2013	
До дня пам'яті Карпатської України, полтавським осередком Молодіжного Націоналістичного Конгресу за підтримки магазину TopRope.com.ua було проведено туристичні змагання «Гернистий Шлях».	
21.03 - 10.04.2013	
У «Молодіжному кіноклубі» Полтавського МНК було організовано показ фільму «Майкл Коллінз» про героя боротьби Ірландії за незалежність, який цьогоріч був дубльований українською мовою.	
У рамках всеукраїнської кампанії щодо вшанування пам'яті подій у Карпатській Україні в 1919–1939 роках, було також проведено показ фільму «Срібна земля».	
20.04.2013	
Активісти Полтавського осередку МНК взяли участь у Всеукраїнській кампанії «Зробимо Україну Чистою», прибравши один із парків міста Полтава (мікрорайон Сади-1).	
23.05.2013	
До Дня Героїв у Полтві відбувся урочистий марш у вишиванках. Організаторами заходу виступили молодіжні патріотичні сили міста, серед яких і Полтавський осередок МНК. Захід зібрав більше півсотні осіб, переважно молоді.	
Рівне	
05.03.2013	
Рівненська молодь провела Марш до річниці загибелі Командира УПА Романа Шухевича. Організатором акції виступила молодіжна громадська організація «АкМ» за участі Молодіжного Націоналістичного Конгресу. Молоді націоналісти під синьо-жовтим та червоно-чорним прапорами пройшли маршем по центральній вулиці міста. Попереду колони несли портрет Романа Шухевича та плакат з написом «Шухевич перемагав – волю здобував!».	
31.03.2013	
Рівненська патріотична молодь провела смолоскипову ходу, присвячену до 140-ї річниці з дня народження Миколи Міхновського. Молоді націоналісти маршем пройшли від Дубенського кладовища вулицею Соборною до пам'ятника Симону Петлюрі. Учасники скандували гасла «Слава Україні - Героям Слава», «Слава нації - Смерть Ворогам», «Револуція». Організатори акції - Молодіжний Націоналістичний Конгрес за участі громадських організацій «АкМ», «Патріот України», «Пласт».	
19.05.2013	
З нагоди Свята Героїв члени Пласту за сприяння Молодіжного Націоналістичного Конгресу провели ряд заходів, спрямованих на поширення серед молоді знань про українських героїв. Свято Героїв розпочалося зі співу рівненським юнацтвом національного гімну біля пам'ятника Симону Петлюрі. Згодом молодь мала змогу подивитись пізнавальне відео про борців за Самостійну Україну. Також юнаки та юначки ознайомилися з біографіями Миколи Міхновського, Симона Петлюри та Євгена Коновальця. На завершення акції присутні отримали наліпки, присвячені Святу Героїв.	
Суми	
12.03.2013	
Представники Сумського МНК взяли участь у марші на підтримку родини Павліченків. Викрикуючи гасла, сумчани рушили з кінотеатру «Дружба» центральними вулицями міста до пам'ятника Шевченку, де бажано виголосили промови і закликали суд визнати невинними батька та сина.	
17.03.2013	
До Масляної ВО «Свобода» організувала українську дискотеку, на якій лунали пісні рідною мовою, а дрес-кодом було національне вбрання. Голова Сумського МНК Олександр Бойко готував традиційні млинці, якими пригощали гостей заходу, серед яких -МНКівці.	

„Волинська трагедія”: де закінчується історія і починається політика?

початок на 1 стор.

До 1942 року і українське, і польське підпілля дотримувалося концепції вичікування в розгортанні збройних сил. Українські націоналісти чекали, поки Німеччина і Радянський Союз себе достатньо виснажить у взаємній боротьбі, щоб почати власну повстанську. Так само робили і польські підпільні структури. Бандерівська ОУН стояла на позиції налагодження співпраці з польським підпіллям та іншими поневоленими народами для спільних дій проти окупантів. Проте переговори між українським і польським підпіллям, які тривали ще з другої половини 1941 року, були безуспішними. В основі польської політики у Другій світовій було відновлення кордонів 1939 року, а Холмщину, Лемківщину, Галичину і Волинь попри переважання тут українського населення поляки вважали своїми землями.

Холмщина: як все починалось

Безпосередньо збройне повстання почалось влітку 1942 року на Холмщині. Тут польські та більшовицькі партизанські загони почали широку антинімецьку та протиукраїнську боротьбу, вважаючи українців колаборантами. Українці ж були переконані, що їх вбивають за національність, тому що жертвами були вчителі, солтиси, священники, громадські активісти - люди, які лідирували в українському русі. Такі дії викликали репресії німців проти населення Холмщини, яке, в основному, було українським. Українці сприймали такі дії поляків як свідоме нищення українців будь-якими методами.

Волинь: апогей протистояння

У 1943 році конфлікт розрісся і перекинувся на територію Волині, одним із каталізаторів якого стала інформація про події на Холмщині. Цей ефект спрацював, оскільки кордону між цими землями не було, й інформація про вбивства циркулювала з одного регіону в інший. Вона помножувалася, перебільшувалася і представлялася як абсолютні жахи, чим провокувала випереджувальні дії. Розгорілася кривава війна між українським та польським населенням. Перші протипольські акції, здійснювані стихійно місцевим українським населенням, розпочалися на Волині взимку 1943 року. Навесні до них долучилися загони Бульби-„Боровця”. У квітні 1943 року селянський польсько-український конфлікт набув масштабного характеру, що зазначалось у звітах як українсько-го, так і польського підпілля.

Протиукраїнські акції здійснювалися німцями за допомогою польських поліційних загонів. Поляки, яких на Волині була меншість, на початковому етапі протистояння не змогли організувати системний опір, відповідно, покладалися на союзників - радянських партизан, тому польські села стали їх базою. Радянські партизани надавали охорону і обороняли польські села, але часто були причиною конфліктів, бо проводили антиукраїнські акції. Співпраця поляків з ворогами українців – гітлерівцями та радянськими партизанами, ще більше загострила протипольські настрої.

Якщо говорити про роль УПА в цій трагедії, то варто зазначити, що вона залучилася до стихійного конфлікту десь у квітні 1943 року, на той час вже палала селянська війна. Бандерівська УПА до осені 1943 року не контролювала повністю території Волині. Тут діяли до літа загони Тараса Бульби-„Боровця», мельниківці. У середовищі українського руху ще були серйозні непорозуміння, які виливалися навіть у взаємну збройну боротьбу. Уже коли почалася бійня, відділи УПА не могли стояти осторонь, не захищаючи українське населення.

Галичина і Закерзоння: новий виток конфлікту

Після повстань на Волині війна перемістилася до Галичини, де головними учасниками були підпільні структури АК та УПА. Оскільки на галицьких територіях підпільницька структура була більш організована та мала значний вплив на цивільне населення, вдалось уникнути великої кількості жертв серед селян. Коли німці вже відступили, а радянська влада ще не прийшла, поляки вирішили проголосити Львів польським містом.

Навіть із приходом спільного ворога, польсько-українська війна не закінчилася. Після Другої світової вона перекинулася на Закерзоння. І знову в сили вступили різні каталізатори: пам'ять про акти взаємної агресії на Волині та Галичині, ненависть перших до других. На початку 1945 року антикомуністичне підпілля Польщі починає атаку проти українців Закерзоння. Тоді було

знищено кілька сіл. У квітні відбулися відплатні акції УПА, які змусили поляків піти на переговори і зупинити розгортання війни між польським і українським підпіллям.

Але польсько-українська війна не припинилася, тому що у вересні 1945 року комуністичний польський уряд вирішує пришвидшити виїзд українців із Закерзоння. Згідно польсько-радянської угоди 1944 року українці мали залишити території Східної Польщі, а поляки – Західної України. Але люди не бажали переселятися, тому в вересні 1945 року польська влада кидає армію на цивільне населення, що викликає акції масового спротиву з боку УПА. Ці події завершилися зловісною операцією «Вісла» 1947 року, наслідком якої стало масове переселення українців з їхніх домів на території тогочасної УРСР, щоб подавити таким чином український етнічний спротив та унеможливити в майбутньому претензії української сторони на свої етнічні землі в польській державі.

Картину війни доповнює те, що українське і польське підпілля не просто мало переговори і перемир'я, а й навіть провело кілька спільних атак. Найвідомішою є штурм міста Грубешова у травні 1946 року проти польського комуністичного війська і НКВД. Ця успішна операція показує, що люди, які воювали між собою, стріляли один в одного, були здатні переступити через упередження, через взаємно пролиту кров і об'єднатися хоча б перед спільним ворогом.

Спекуляції на кістках

Інформація про волинські події довгий час замовчувалась. Інтерес до подій українсько-польського конфлікту 1942-1947 років почав з'являтися в 90-х роках із розпадом СРСР. Особливу увагу дослідженню цього питання приділяли польські історики

та громадські діячі, перетворивши дослідження історичної події у заполітизоване, емоційно напружене протистояння.

Апогеєм політичних подій довкола трагедії українсько-польського народу стало літо 2003 року. 11 липня 2003 року президент Польщі Олександр Квасневський та президент України Леонід Кучма офіційно відкрили меморіал загиблим полякам у с. Павлівка (колишня назва – Порийськ).

Гострого звучання тогочасним подіям додала відсутність офіційної позиції України щодо оцінки історичних реалій, у той час як Польща вела чітку інформаційну та політичну боротьбу. Українсько-польський конфлікт отримав назву „Волинської трагедії” або „Волинської різанини”, а його рамки звузили географічно до Волині, а історично – до 1943 року з метою представлення поляків як безневинних жертв трагедії, українцям ж відводилась роль жорстоких „різунів” та вбивць. В Україні почалася хвиля протестів „Волинь пам'ятає!” проти спекулятивного і одностороннього висвітлення подій українсько-польського конфлікту 1943 року, одним із ініціаторів яких був Молодіжний Націоналістичний Конгрес. Під час силових сутичок із загонами спецпризначення МВС «Беркут» було затримано сотні молодих патріотів, серед яких декілька десятків членів МНК.

З 2003 року 11 липня стало днем пам'яті жертв „Волинської трагедії”. За версією польських істориків, 11 липня почався масові атаки польського населення українцями, під час яких було спалено сотні польських сіл та знищено їх мешканців. Як доводять українські історики, такі висновки безпідставні і не відповідають дійсності. Документально підтверджено напади лише на 7 польських сіл у період 11-12 липня 1943 року. Попри відсутність жодних історичних документів чи досліджень, кількість жертв

із польської сторони щороку зростає. Наприкінці 90-х, коли тема „Волинської трагедії” ще не була інструментом політичних

маніпуляцій польські дослідники стверджували про 30-50 тис. жертв з польського боку, тепер іде мова про 200-250 тис. жертв.

Ключовою темою інформаційної кампанії щодо „Волинської трагедії” як для поляків, так і для росіян є висвітлення вояків УПА злочинцями. Однією із найяскравіших спекуляцій був проект спорудження пам'ятника жертвам ОУН-УПА на основі фотокартки „польських дітей, вбитих УПА”. Насправді фото зроблене у 1923 році, а вбивство здійснили не українці, а психічно хвора мешканка м. Радома. Після викриття цієї нахабної фальсифікації, пам'ятник у Перемишлі було демонтовано.

У червні 2013 року Сенат (верхня палата польського парламенту) підтримав резолюцію до 70-річчя „Волинської трагедії”, де події 1943 року визначаються як „етнічна чистка українськими націоналістами польського населення з ознаками геноциду”. На думку всесвітньо відомого британського історика, професора Нормана Дейвіса запровадження терміна „геноцид” щодо вбивств поляків під час подій на Волині є недоречним. Попри те, для Росії спекуляції довкола „Волинської трагедії” дають змогу протиставитися активній міжнародній діяльності України щодо визнання Голодомору 1932-1933 років геноцидом.

Українсько-польська війна 1942-1947 років залишається болючою сторінкою в історії двох народів. Залишимо політику для живих. Політичні ігри та методи завоювання електорату не мають бути причиною перекручування історичного минулого. Для того, щоб віддати шану загибим, в першу чергу ми повинні пізнати справжні причини, правдиві факти про ті події. Ми повинні вивчати цю проблему, намагатись зрозуміти її якомога об'єктивніше і зробити все, щоб не повторювати тих фатальних помилок.

Тетяня Денкович,
Соломія Фаріон,
Львів, МНК

Головна законодавча палата Польщі, Сейм, на своєму засіданні ухвалила спеціальну заяву щодо Волинської трагедії, яку назвала «етнічною чисткою з ознаками геноциду». У свою чергу Волинська обласна рада прийняла звернення до Волині у зв'язку з трагедією 1942-1944 років, в якому назвала польську резолюцію «антиукраїнською» і «шовіністичною».

Президент Польщі Броніслав Коморовський на заходах до 70-ї річниці Волинської трагедії у Варшаві назвав її «злочином з ознаками геноциду» і одним з найбільш «болючих» досвідів поляків у часи Другої світової війни.

Український політолог Олександр Палій вважає, що польське політичне керівництво в даному разі проявило поміркованість, «а для поляків, які є одні з найбільш націоналістичних націй сьогоденної Європи, це було дуже важко».

Нагадаємо, Українці та польські історики по-різному оцінюють причини та кількість жертв Волинської трагедії, яка стала найбільш кривавим українсько-польським конфліктом в історії двох народів. Українські історики, зокрема, вважають перебільшеними дані польських колег про 100 тисяч польських жертв, зазначаючи, що насправді цей конфлікт міг забрати життя максимум 30 тисяч поляків. Крім цього вони звертають увагу на те, що українці теж масово гинули від рук поляків.

Примара «фашизму» на Сході України

9 травня давно минуло, а «антифашистська» істерія все ще набирає оберті. Цікаво, чому влада так різко та завзято почала розгортати боротьбу з міфологізованим фашизмом? Слабувато віриться в якісь чисті та щирі зусилля від цинічного кодла «покрашувачів».

Наразі партія влади поводить себе так, ніби прийшла навечно. З одного боку, їхня наполегливість, нахабність, організованість та абсолютна недієздатність дійсно дає підстави так думати. З іншого – набираючий оберти націоналістичний рух виглядає дуже і дуже небезпечним для їхньої гегемонії. Велика концентрація порядних, принципових, рішучих та ідеологічно переконаних людей, ще жодному режиму на користь не пішла.

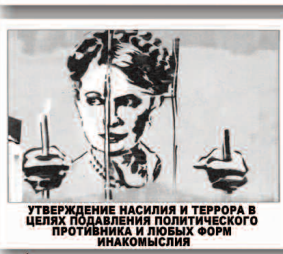
Сумщина – яскравий приклад того, як громада може зламати звичні стереотипи про Схід України. З одного боку, це – область, що безпосередньо межує з Російською Федерацією, керівництво цим регіоном здійснюють ставленики з Донбасу, – тож за всіма ознаками населення мусить бути проросійським. Але з іншого – саме на Сумщині росте підтримка націоналістів, попри перешкоди влади проводяться націоналістичні вишколи, а на останніх виборах люди обрали до Верховної Ради депутата-націоналіста Медуніцу. І такі настрої невпинно ширяться Україною.

Тож влада вирішила протидіяти. Залюбки примарним «фашизмом» народ, що ще не очистив очі від «совкових» міфів, оббрехати, ототожнити з чимось найогиднішим, з тим, що вже міцно сидить в свідомості (а насправді – в підсвідомості) більшості населення краю. Таким, безумовно, є термін і символ фашизму.

Маленький екскурс в історію. До радянсько-німецької війни, радянська преса формувала абсолютно позитивний і навіть братній образ «соціалістичної Німеччини», опускаючи при цьому приставку «націонал»; всі газети рясніли цими публікаціями, «вожді» поздоровляли одне одного з ювілеями і військовими успіхами, численні делегації спеціалістів, в т. ч. військових їздили за програмами співпраці і т.п. Натомість «фашистськими» називались ті країни, проти яких СРСР готував війну і здійснював інтервенцію. Так, в Польщу пішли боронись з «агресивним польським фашизмом», в Фінляндію – для «допомоги фінському пролетаріату в боротьбі з фінським фашизмом», Прибалтику окупували теж під виглядом боротьби з фашизмом, тоді як Німеччина в їх уяві була «соціалістично аж до 22 червня 1941 року».

За цей час кожен громадянин СРСР знав, що фашизм – це погано. Тому з початком радянсько-німецької війни найпростіше в пропагандивному плані було «повісити» на колишнього союзника ярлик «фашиста». З того часу так і повелося: не подобається хтось – ось тобі ярлик «фашиста» і статус «поза законом».

У переддень, та і власне 9 травня, істерії «біло-синіх» на Сумщині і по всій Україні не було меж. Зігнані на «антифашистські мітинги» з допомогою адміністративного примусу працівники бюджетних установ, студенти та школярі під пекучим полуденним сонцем замість навчання й роботи – чи ж це не фашизм від сучасної влади?

Бадьоро і пафосно сайт «регіоналів» відрепортував на своїй сторінці про проведення в Охтирці Сумської області «факельної(!) ходи» напередодні 9-го травня. Тепер Сумщина, а конкретніше Охтирщина та Ямпільщина, проводять це дійство, хоча ще минулого року обзивали фашистами учасників ходи на Покрову. Лицемерство? Можливо, розгадка міститься в назві самої акції, а точніше, у відмінності назви одного й того ж формату. Націоналісти проводять смолоскипну ходу, а «регіонали» – факельну, тобто, якщо зіронізувати, то писати її треба так: «Гускельна».

Причому, якщо до маячні пересічних громадян ставишся переважно стримано, то «перли» найвищих посадовців держави викликають змішані емоції – від сміху до люті. Абсурд чи не в кожному слові, причому тези звучать крутіше рішень Нюрнберзького процесу і часто всупереч йому, а також наперекір прописним політологічним та історичним істинам.

То нардеп Колісніченко створює дивізію «Галичина» в 43-му році і відправляє її на «волинську різню», то голова Сумської ОДА Юра Чмирь публічно тиражує відверту брехню під час своїх виступів. Невігластво цього посадовця є типовим для більшої частини регіонівської кліки. Ось лише деякі «перли»:

«У цей травневий день ми відзначаємо величне свято – перемогу над фашизмом».

З італійцями зігнень практично не було; Італію від фашистів звільнили союзники, тож яка така перемога, особливо якщо зважити що фашизм мирно існував в Європі

(Іспанія, Португалія) ще 30 років? Запитання без відповіді.

«...бо почали забувати символи, пов'язані з Великою Перемогою наших батьків, дідів і прадідів. Зокрема такі, як георгіївська стрічка».

Георгіївську стрічку в тій війні використовували російські колаборанти (власовці «РОА», РОНА «Русская освободительная народная армия», «Казачий Стан», КОНР — «Комитет освобождения народов России», 15-й казачий кавалерийський корпус СС, 29-я гренадерская дивизия СС (русская Нр.1), 30-я гренадерская дивизия СС, Дивизия «Руссланд», «Русский корпус», «Боевой союз русских националистов», 1-я русская национальная бригада СС «Дружина»). А застосування жовто-чорних кольорів з метою підняти патріотизм у військах з 1943-го року мало назву «гвардійська стрічка».

«Як губернатор, кажу всім і тим, хто причетний до цих справ-провокацій: фашизм на сумській землі не пройде!».

Почнемо з того, що інституту губернатора в Україні не існує. З такою ж впевненістю він може називати себе «гауляйтер». Хочеться пошуткувати, що «дійсно, ніяк він на Сумщині не проходить, та й не пройде», але скажу, що не треба так багато параної, або ж відвертого огидного розвішування ярликів, бо складається враження, що «фашисти» – це всі ті, хто «скігліть» та не вірить в «покащення».

А хто ж зараз в Сумах є уособленням «фашизму», і в чому він проявляється? Звичайно ж, новообраний від сумського

краю депутат Верховної Ради Олег Медуніца, який поламав схему крадіжки 74 мільйонів гривень з державного бюджету, депутат-націоналіст Ігор Мірошніченко, який ефективно бореться з символами тоталітарного минулого, а далі – всі, кому «покащення» не подобається, хто чимось незадоволений, хто задає незручні питання, хто не погоджується, що в усьому винні «пап'єрєдніки», хто насміхається з «кровосіс» і так далі. Тобто фактично – це всі ми з вами.

Такі дії «регіоналів» все більше нагадують боротьбу з вітряками, хоча причина такої їхньої суматохи цілком зрозуміла і реальна – все більше стає тих, хто незабаром готовий прийти і спитати за скосне.

Олександр Бойко, Голова Сумського осередку МНК

"Новітні яничари"

Останнім часом серед української молоді дуже популярним стало використання свастик та «зігування» замість вітання. Причиною такого явища, скоріше за все, є бездіяльність держави у царині патріотичного виховання молоді, недостатнє знання історії, а також розвінчення міфів радянської пропаганди щодо «перемог» у Другій світовій війні.

Саме вітання «Зіга», або «Siegh» має язичницьке коріння і використовувалося як вітання язичницького бога. Пізніше це вітання використовувалося фашистами та нацистами як вітання свого лідера, якого вони прирівнювали до Бога. «Sieg Heil!» або «Heil Hitler!» - «Слава Гітлеру» - було обов'язковим вітанням нацистів і вважалося одним із символів їхньої ідеології. Кожен, хто відмовлявся так вітатися, піддавався арешту, а всі, хто використовував цей жест висловлювали свою прихильність і підтримку Гітлеру та політиці нацизму. Сьогодні мало хто, побачивши «зігу», асоціюватиме її з язичницьким знаком і неодмінно вбачатиме в цьому вияв нацистських нахилів.

Зважаючи на наслідки Другої світової війни, світова громадськість засудила ідеологію нацизму та будь-які її прояви. У більшості цивілізованих країн ідеологію нацизму заборонили, а разом з нею і її символи, у тому числі й «зіга». Наприклад у Німеччині та Австрії цей жест карається Кримінальним Кодексом, а в інших країнах таке вітання тягне за собою адміністративну

відповідальність.

Що ж стосується нас, українців, то втрати нації рахуються на мільйони, відповідальними за ці смерті є представники Гітлерівської армії та їхні союзники.

Зокрема, на території України німці спалили 250 сіл разом із їхніми мешканцями. 5,5 млн. українців загинули у 230 концтаборах, а також в інших місцях масового знищення. Близько 2,5 млн. полягло на фронтах; 2,4 млн. українців гітлерівці вивезли до Німеччини як робочу силу.

У боротьбі з німецькими окупантами загинули близько 14 тис. членів українського націоналістичного руху. Серед них такі визначні постаті як Іван Клімів «Легенда», Олена Теліга, Олег Ольжич, Микола Лемик, Дмитро Мирон «Орлик», брати лідера ОУН (р) Василь та Олександр Бандери та ін.

Після проголошення Акту відновлення української держави 30 червня 1941 року у Львові, німецьке командування заарештувало лідерів ОУН Ярослава Стецька та Степана Бандеру, а також близько 300 членів ОУН, з яких 15 було розстріляно. Довідавшись про акт відновлення української держави, Гітлер наказав знищити весь

рух, очолюваний Бандерою.

Тож для українських націоналістів не було і не має різниці між окупацією нашої держави СРСР чи військами Третього рейху, оскільки від рук перших і других проливалася українська кров, а режими цих країн ніколи б не погодилися і не змирилися з існуванням української самостійної соборної держави.

Сьогодні яничарами називаємо тих людей, які плазують перед чужою владою. До речі, в українській мові назва "яничари" вживалася переносно на означення ренегатів. Тож сучасні «зігуючі» - ніхто інші, як люди, які зрікаються свого, українського.

Іван Фасинець, Львівський осередок МНК

Діяльність МНК. Коротко

Суми

22 – 29.03.2013

Сумський осередок МНК зібрав 30 охочих відвідати Кримські гори. За сім днів учасники походу побували і по коліна в снігу, і скупалися в морі. Захід був проведений у форматі табору: чітко окреслений Провід, окремі рої, нічні альяри, ранкові руханки.

13 – 14.04.2013

Сумчани відкрили сезон сплавів, веслуючи річкою Псел. «Велика вода» - назва заходу, оскільки в цей час річка розливається і затоплює все навколо. 10 осіб пройшли маршрут з села Велика Рибиця до Сум.

08.05.2013

З ініціативи ВО «Свобода» та за підтримки інших патріотичних сил, зокрема Молодіжного Націоналістичного Конгресу, було встановлено пам'ятну табличку, присвячену борцям за незалежність України. Саме вона «відкриває» алея зі 120-ти карпатських модрин. Дерев висадили активісти на знак пам'яті про борців за волю України, а також постраждалих через війну. На заході були присутні священики Української православної церкви Київського патріархату, які освятили пам'ятний знак.

Тернопіль

03.03.2013

300 осіб взяли участь у марші слави на честь Героя України Романа Шухевича, організованого Молодіжним Націоналістичним Конгресом в с. Озерна Зборівського району, що на Тернопільщині. Після літургії в церкві Пресвятої Тройці учасники заходу, скандуючи патріотичні гасла та співаючи українські пісні, рушили маршем до центру села. Біля могили «Борцям за волю України» священик о. Колодій відслужив панахиду за Романом Шухевичем. Після панахиди відбувся мітинг-реквієм «Шухевич – герой України».

05.03.2013

Більше 150 тернополян та гостей міста вшанували пам'ять головнокомандувача УПА Романа Шухевича, зробивши символічне фото з Генералом. Так на Театральному майдані Тернополя Молодіжний Націоналістичний Конгрес провів акцію «Фото з генералом», приурочену до 63-ої річниці від дня загибелі Романа Шухевича.

05.03.2013

Тернопільський осередок МНК став співорганізатором щорічних спортивних змагань «Кубок Шухевича», приурочених до річниці пам'яті генерала УПА. У цьогорічних змаганнях за кубок боролися 12 команд тернопільських осередків молодіжних організацій. Головний трофей здобули члени ТО МГО «Сокіл», друге і третє місце вибороли «Обереги» та «Студентська свобода».

08.03 – 10.03.2013

Шестеро хлопців з Тернопільщини вирушили у пішу мандрівку Карпатами та на найвищій вершині України прочитали «Заповіт» Кобзаря. Так члени громадської організації Молодіжний Націоналістичний Конгрес відзначили шевченківські дні на таборі-маандрівці «Заповіт». Цьогоріч хлопці з МНК проклали свій маршрут через гору Піп Іван Чорногорську – одну із найвищих вершин Українських Карпат.

05 – 07.04.2013

Команда Тернопільського Молодіжного Націоналістичного Конгресу першою довеслувала до фінішу щорічного весняного сплаву по Дністру. Сплав на катамаранах організував клуб активного відпочинку «Файні мандри». За перемогу змагались команди МНК-Тернопіль, МНК-Львів та команда організаторів. Стартовим пунктом сплаву стало м. Галич Івано-Франківської області, фінішним – Заліщики Тернопільської області. Учасники подолали Відстань у 184 км. Семеро тернопільських МНКівців, серед яких двоє дівчат, дісталися кінцевої точки сплаву всього за два дні з запланованих шести, що їм вдалося вперше за сім років.

11.04.2013

Команда Тернопільського осередку Молодіжного Націоналістичного Конгресу отримала перемогу в квесті «Шляхами до святості». Пізнавальний змаг, організований ВМГО «Молода Просвіта», відбувся в місті Тернополі на свято Благовіщення Пресвятої Богородиці з нагоди святкування 1025-ої річниці Хрещення Русі. Квест складався з 16 точок, які локально охоплювали половину міста. Учасники отримували тематичні завдання на логіку, історію Церкви, історію України, життя святих.

Діяльність МНК. Коротко
<i>Тернопіль</i>
01 – 04.05.2013 У час Великого посту представники Тернопільського МНК виготовили головні окраси пасхального кошика – писанки, та відвідали Зарваницький духовний центр.
22.05.2013 3 нагоди 152 річниці з дня перепоховання Тараса Шевченка в селі Озерна, що на Зборівщині Тернопільської області, активісти Молодіжного Націоналістичного Конгресу та товариства «Просвіта» провели «Шевченківські читання». Захід відбувся біля пам'ятника Т. Шевченку. Кожен бажаючи мав змогу почитати вірші, поспілкуватися з однодумцями. До акції радо долучалися і перехожі жителі села.
26. 05.2013 У Тернополі відбувся щорічний забіг на 100 кілометрів – «Супермарафон», присвячений Дню героїв. Тернопільський осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу був одним із організаторів заходу. Крім цього, троє МНКівців стали учасниками забігу: Іван Кізюк, Люба Дереш та Василь Мудло. У цьогорічному марафоні взяли участь 21 осіб, в тому числі і 5 дівчат з Тернополя, Шумська, Бродів, Львова, Івано-Франківська, Хмельницька, Києва, Санкт-Петербурга. Фінішу дісталоя дванадцятеро переможців.
28.05.2013 Тернопільський осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу провів прес-конференцію, присвячену проблемі національно-патріотичного виховання в області. Питанням для обговорення стала завада з боку управління освіти і науки облдержадміністрації у проведенні організації щорічного масового заходу для молоді - обласної гри «Легенда УПА». Захід був організований з метою поставити на контроль громадськості дане питання, аби восени 2013 все ж провести заплановану патріотичну гру для молоді.
<i>Харків</i>
05.032013 Представники Харківського осередку МНК взяли участь у зборах християнської молоді в приміщенні УАПЦ, що проходили за участі парафіян та архієпископа Ігоря Ісіченка. Зібрання проводилось для обговорення релігійних та історико-патріотичних тем. Під час зборів розглядалися питання християнства в українській релігійній традиції.
09.03.2013 З нагоди Шевченківських днів відбулося покладання квітів до пам'ятника Тараса Шевченка. Також у рамках заходу відбувся кінопоказ фільму «Криваві совети», що висвітлює правду про злочини радянської армії, розвінчує радянські міфи та стереотипи.
30.03.2013 У приміщенні Свято-Дмитрівського храму відбулася конференція на тему «Суспільне значення Церкви у працях Миколи Міхновського». Конференція була скликана на передодні дня народження ідеолога українського націоналізму Миколи Міхновського для того, щоб показати провідну роль церкви у житті діячів національно-визвольного руху. У конференц-залі зібралося близько 100 осіб, серед яких - представники харківського осередку МНК.
13.04.2013 У приміщенні Свято-Дмитрівського храму, відбулася перша сесія Слобожанського Форуму Українських Справ. На сесії були присутні представники різних громадських організацій, у тому числі й представники Молодіжного Націоналістичного Конгресу. На форумі розглядали питання, присвячені Українському середовищу Слобожанщини, основним тенденціям в царині прав людини в Україні та діяльності правозахисних організацій.
21.04.2013 У харківському клубі «Churchill's pub» відбулося свято козацького року. Вже вдруге у Харків завітав гурт «Тінь сонця». Організаторами дійства виступив Харківський осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу та ВО «Свобода».
25 – 27.05.2013 У приміщенні Свято-Дмитрівського храму проводилась експозиція виставки «Народна війна», що присвячена українському визвольному руху 1917 -1932 років. Протягом цих трьох днів виставку відвідали близько тисячі мешканців міста, серед них були і представники харківського осередку Молодіжного Націоналістичного Конгресу, які виступили співорганізаторами заходу. Лекцію для МНКівців читав сам автор проекту, голова Київського товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса Роман Круцик.

Дехто кладе до речового мішка спальник і пару рибних консерв, цим і обмежувачись. Дехто – ретельно пакує дощовик, кілька банок згущеного молока, складає теплий одяг, шукає запасне взуття, виент набиваючи напілчник. Хтось їде потягом через усю Україну, а хтось – кілька годин автобусом. Різні люди з різних міст, яких об'єднує дещо спільне: теренова гра «Гурби-Антонівці». Одинадцять років, одинадцять історій про перемоги і поразки, про гартування тіла і духу, про нічні стійкування і запеклі бої.
Кінець квітня - початок травня 2013 року поповнив скарбничку життєвих спогадів 300 молодих людей яскравими враженнями та емоціями. Вони відважилися поїхати на найбільшу теренову гру, яку організовує Молодіжний Націоналістичний Конгрес, щоб вшанувати бійців УПА і виховати нове покоління борців за Українську Державу.
Коли останні гравці прибувають до лісового масиву, де в 1944 році відбувся найбільший бій Української Повстанської Армії з військами НКВС, лунає команда: «Курені, шикуйсь!». І близько трьох сотень осіб, кидаючи всі справи, біжать до лави. Так починається відкриття гри. Урочисто і дещо офіційно: червоно-чорний і синьо-жовтий прапори, гімн України, виступи ветерана УПА Василя Кирилюка, історика Олега Тищенко, голови МНК Сергія Кузана, священника УГКЦ. Усі вони бажають успіхів гравцям, налаштовують їх на гру.
Коли команди отримують свої пов'язки, відбувається показовий бій. Потім курені розходяться в три точки терену площею 25 кв.км. Гравці, повні сподівань на перемогу, в очікуванні старту. Дванадцята година ночі – і все, почалося! На наступні три доби кожен – відважний і витривалий борець.
Цього року всеукраїнська теренова гра «Гурби-Антонівці», за словами багатьох учасників, стала найцікавішою за останні кілька років. Ще б пак! Близько третини гравців уперше відкрили для себе ті неймовірні емоції, які можливо отримати лише там, на терені, де у 1944 відбувся реальний бій між УПА та НКВС. Тож саме вони внесли в гру щось нове, свіже, незвичне. Напруженість та динамічність гри просто зашкалювала! До останнього моменту ніхто не міг сказати, яка ж команда повезе додому заслужену перемогу...
«Українці тоді перемогли, перемагають і по сьогодні».
«Тієї ночі, поки сон підкрадався до мене по сухому моху і хвої, я думав про три роки, коли я боксував, про два роки, коли я займався айкідо. Розмірковував про мій доволі зрілий вік у порівнянні з іншими учасниками гри. І був переконаний, що з завтрашнього дня я буду розкидати «шмаркачів» та показувати усім, як треба виживати. Та моя само-
«Не думаю, що наші предки складали руки при маленьких труднощах, тож дивно було, коли деякі хлопці мали б підтримувати дівчат, натомість перші почали дрейфувати поразкою... Подивившись на них зробила висновок, що не зі всіма можна піти у вогонь, коли води лишень по-коліна». «Закутавшись тепліше, дивлюся на зорі, котрі миготіли, немов душі тих молодих парубків і дівчат у роки Визвольної війни. Дякую Богові за прожитий день, за хліб насущний і мужніх друзів, котрі допомагали у боротьбі, просила здоров'я для присутніх на грі, мужності для падких духом і прощення». «Дівчата обнімали парубків немов з далекої війни, хлопці витирали лица з посмішкою на обличчях і тут линули аплодисменти від куреня червоних, це був гідний вчинок з їх сторони». «Повсідавшись в автобуси, учасники роз'їхалися в буденне життя, але через рік знову зустрінемося на межі Тернопільської і Рівненської областей, щоб не забувати тих, хто виборов нам славу, волю й честь. Слава Україні! Слава Героям!». <i>Уляна Хомин, м. Львів</i> ««Гурби-Антонівці» - це, перш за все, подяка та вшанування воїнів УПА, які боролись за чисте небо над нашими головами».
Для куреня Левів (Львів, Суми, Київ, Полтава та ін.) справжня гра розпочинається за дві години після старту. Бажанню поспати заважають диверсанти, тож доводиться відбиватися і шукати інше місце ночівлі. А вже на світанку – полювати на прапор суперника, «чесати квадрати», як говорять тут між собою, показуючи на карті місця пошуку...
Ніч – час для відпочинку більшої частини гравців. Але не цього року. Диверсанти не дають спати нікому: цієї ночі прийшла черга «червоних». Львів'янин Андрій Бень, керівник диверсантів, вирішує взяти у полон керівництво куреню Вовків: коли начальник штабу та курінний їдуть до своїх бійців з нічної наради, їх викрадають. Щоправда, до ранку – звільняють. За такі дії «синіх» на шість годин виключають з гри, а курені отримують можливість забути про перешкоди досвідчених гравців.
Другий день дав зрозуміти, що команди вирівнялися в шансах на перемогу. Попри штраф у 150 балів, який “жовті” отримали за порушення правил при встановленні свого прапора, чотири бої наближають їх до перемоги: 346 проти 454 балів. Усі розуміють: остання ніч та ранок третього дня будуть вирішальними. Інтрига та й годі! А тим часом диверсанти захоплюють прапори обох куренів. Такий поворот подій дав зрозуміти: усе вирішить останній бій.
<i>“Ми дуже хочемо перемогти, тим більше, моральний дух зараз на висоті: вчора чотири рази рознесли “червоних””, - хвилюються дівчата “жовтих”.</i>
І ось – кульмінація. Бали приблизно рівні. Шанси – теж. Тридцять на тридцять прямисінько біля РВС в останні хвилини гри. Атмосфера
Вражень – на рік вперед. Розуміючи, що багато кому є що сказати про гру, Молодіжний Націоналістичний Конгрес влаштував конкурс спогадів. За умовою, роботу міг надіслати будь-який гравець, виклавши свої думки у формі твору, фотоколлажу чи відео. Переможцями, які отримали реглан стали Олекса Мельник, Уляна Хомин та Олег Лаба, який створив чудове відео про гру (відео - https://www.youtube.com/watch?v=bR_9dHwcqrM). До Вашої уваги – уривки з робіт деяких учасників конкурсу (подаються в скороченому вигляді). Повні тексти ви можете прочитати за посиланням: http://gurby.org.ua/-2013.html
впевненість зазнала нищівного удару по кутасиках, після чого довелося переглянути ставлення до своєї мужності і розпочати інтенсивне самовиховання для зміцнення духу і тіла. «Шмаркачі» виявилися міцними і гартованими людьми, якими можна пишатися і на яких треба покладатися. Лише такі люди можуть зватися українцями і гідні продовження роду».
«Приємно було довідатися скільки людей приїхали зі східної України. Вони нічим не відрізнялися від західних українців. Між нами не виникало ніяких непорозумінь чи образ, навіть після різних травм під час боїв. Мабуть, нас просто об'єднує любов до України».
«Не знаю, як було б у справжньому бою зі смертоносною зброєю і єдиним життям, а
ч«Приїхав ветеран битви 1944, розказав, що тут робилось. Помітно, як стискаються кулаки. Завершуючи свою розповідь, від нього лунає "Слава Україні!" - й у відповідь: «Героям Слава!». Іде відлуння по лісу. Всі одразу випросталися. Легко пробіглися мурашки по шкірі. Ось це і є національний дух».
<i>Іван Брацюнь, м. Київ</i>
«Це місце, де збираються гідні люди. Мій висновок - приїду ще!!!».
<i>Ігор Буць, Тернопільщина</i>

напружена, ніхто не думає вже ні про сон, ні про їжу, ні про бажання втамувати спрагу. Вся увага прикута до 60 бійців. Останній бій! У результаті бою червоних пов'язок у руках жовтих – значно більше. Вони перемогли у битві. А як щодо війни?

Ще пару годин чекань і сподівань, і на закритті гри голова РВС Іван Кішка повідомляє: «З великим розривом переміг курінь... «жовтих»!». А поряд з цим, гість, другий голова МНК, а нині – Народний депутат України Олег Медуниця зазначає: «Тут немає переможців і переможених. Ми всі – по одну сторону барикади. Ми – борці за Україну. Всі – молодці».

Гра, довжиною в три доби, закінчилася. Гравці від'їжджають до міст, повертаються до буденного життя. Що дали їм «Гурби»? Комусь – показали, що таке відвага і відсутність страху. Комусь – допомогли знайти друзів, з якими ще не раз зустрінуться на грі і поза нею. Комусь – зворушили у душі почуття любові до України, розбудили повагу до воїнів УПА. Комусь – принесли радість перемоги, а комусь – гідну поразку, якої не варто соромитися: адже поза тереном усі ми – друзі.

Марія Дубініна, Інформцентр МНК

тут я не віддав пов'язку мирно, а прийняв бій від трьох ворожих бійців. Протримався майже дві хвилини, після чого в мене більше не залишилося «життів»».

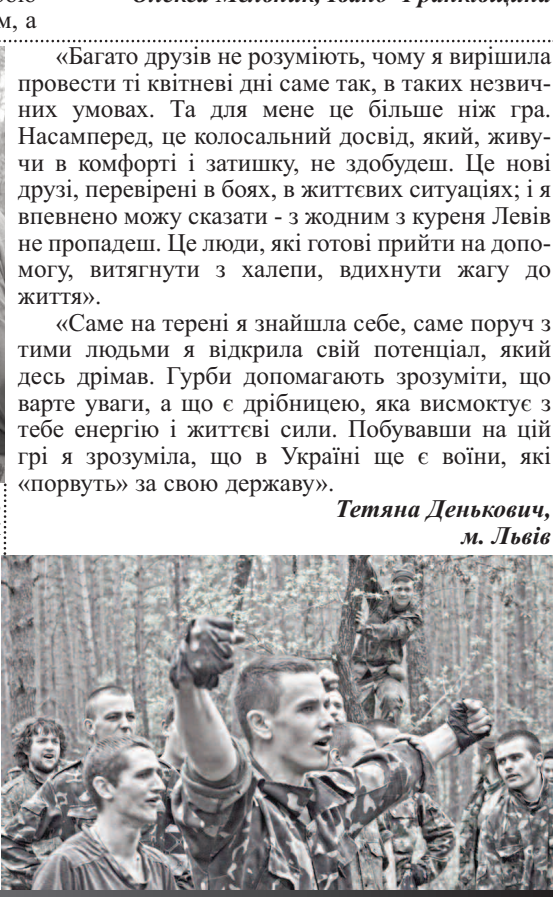
«Ідучи додому, я багато думав про неймовірну силу цієї гри, про кількість молодих, сильних, розумних і спритних націоналістів України, що живуть у містах, містечках і селах нашої країни і виховують у собі справжніх українців. Гурби-Антонівці далеко не єдина така гра в Україні. Їх проводиться чимало за сприяння Молодіжного Націоналістичного Конгресу і навіть без його участі. Хочеться вірити, що сьогодні і завтра уся ця молодь буде готова встати на захист Батьківщини і неважливо, зі зброєю в руках чи без неї, ведучи насильницький спротив чи здійснюючи інформаційне протистояння. Головне, щоб вони були такими ж незворушними і цілеспрямованими, як на Гурбах-Антонівцях вже 11 років поспіль».

Олекса Мельник, Івано-Франківщина

«Багато друзів не розуміють, чому я вирішила провести ті квітневі дні саме так, в таких незвичних умовах. Та для мене це більше ніж гра. Насамперед, це колосальний досвід, який, живучи в комфорті і затишку, не здобудеш. Це нові друзі, перевірені в боях, в життєвих ситуаціях; і я впевнено можу сказати - з жодним з куреня Левів не пропадеш. Це люди, які готові прийти на допомогу, витягнути з халепи, вдихнути жагу до життя».

«Саме на терені я знайшла себе, саме поруч з тими людьми я відкрила свій потенціал, який десь дрімав. Гурби допомагають зрозуміти, що варте уваги, а що є дрібницею, яка висмоктує з тебе енергію і життєві сили. Побувавши на цій грі я зрозуміла, що в Україні ще є воїни, які «порвуть» за свою державу».

Тетяна Денькович, м. Львів

«РУССКИЙ МІР» ЧИ УКРАЇНСЬКИЙ ВСЕСВІТ?

Зміщення ціннісних орієнтирів і атрофія національного світовідчуття – це ті настрої, які є результатом не тільки внутрішніх, а й зовнішніх впливів, наслідки яких ми спостерігаємо вже сьогодні. Чи не є це симптомом «руського міра», який намагається створити наш східний сусід? Чи не є це результатом експансіоністської політики Росії щодо України? Чи не є це результатом тих інформаційних війн, які ми вже програли? Предметну розмову про інформаційні війни щодо України варто починати не з часів незалежності, а, принаймні, з середини XIX століття, коли тільки починали втілюватися у життя ті політехнології, які й до сьогодні руйнують українське суспільство.

Мовне питання, проблеми державності й зовнішньополітична діяльність України тісно пов'язані із Російською Федерацією, з її імперськими амбіціями. Сьогодні спостерігаємо переродження нового-старого явища в українському суспільно-політичному житті, яке зародилося ще у Східній Галичині у середині XIX ст., так зване «москвофільство» чи «політичне русофільство». Це явище було «дитячою хворобою» політично незрілого українського державотворення та масової свідомості. Свого часу суспільство цю «хворобу» переросло. Проте сьогодні вона набирає нових форм, хоча послуговується тими ж ідеями. Прищеплення комплексу меншовартості та провінціалізму, нав'язування образу периферійності української мови, заперечення державності, пропаганда спільної історії та національної традиції, зорієнтованість на російську культуру і зневага до української та ін. – це те, що вже було у певному історичному відрізку України, але у XXI столітті набирає нових форм та обертів під прапором ідеї «руського міра», «собирання русских земель», що знову ж таки має в основі ідею триєдності «руського» народу. Паралелі, які можна проводити із минулим, настільки очевидні, що подекуди бачимо, як твориться театр абсурду.

Одного разу, Костянтин Затулін висловився про те, що потрібно зробити Україні, аби забезпечити собі добрі умови дружби і взаємопорозуміння з Росією: федералізація, російська мова як державна та влада Російської церкви Московського патріархату.

Відтак умови добросусідства передбачають і «три історических начала», що й у москвофілів XIX ст.: «православие, самодержавие и народность». Затулін не сказав абсолютно нічого нового і не винайшов сучасної ідеї для збирання «руських» земель. Ці ідеї мають майже двохсотлітню історію. Але це і є свідченням кризи жанру щодо творення нової ідентичності, яка у Росії не монолітна, це і свідчення про кризу у творенні національної ідеї для Росії, не імперіалістичної, а демократичної, це криза не тільки політично-ідеологічна, а й суто моральної категорії –

довіри громадян до своєї влади. Володимир Корсунський, головний редактор інтернет-газети Грани.ру, в інтерв'ю газеті «День» заявив: «Країна (тобто, Росія. – Т. Б.) істерично шукає якогось ідеологічного обґрунтуван-

ня свого існування. (...) їм бракує якогось обґрунтування для існування такої потворної державної моделі. Нині, щосили намагаються використати православну церкву як ідеологічне ЦК».

Патріарх Кіріл, систематично і по-державницьки втілює ідею єдиного правильного віри у формі православ'я, що має відтінок політичної доктрини. РПЦ – не лише сфера духовного впливу, це частина ідеологічної структури, яка лежить у фундаменті політики східного сусіда. Нещодавня ініціатива РПЦ яскраве тому свідчення. Як відомо, наприкінці вересня 2012 року з ініціативи протоієрея Всеволода Чапліна, глави синодального відділу Московського патріархату з відносин церкви та суспільства, РПЦ виступила із хартією, яка закликає до «возз'єднання» України, Білорусії та Росії. Ініційовано також збір підписів за проведення референдуму на підтримку цієї ідеї. У пресі з'явилися цитати із хартії і завдання, які вона ставить перед собою: «Ми, спадкоємці тисячолітньої історії і великої цивілізації, досвіду творення, добросусідства, військової доблесті і співпраці наших предків, об'єднані спільною культурою і спільною діяльністю з облаштування і захисту нашої землі, при возз'єднанні візьмемо все найкраще з практичного досвіду нашого народу», – йдеться в хартії. Кілька моментів, на які тут варто звернути увагу: «тисячолітня історія» – чия історія? Українського протистояння

російському царату, більшовизму, а тепер новоімперським амбіціям? Це автори хартії мають на увазі? А про який «практичний досвід» йдеться? Йдеться про ліквідацію козацтва, про заборони української мови та писемності, кріпацтво, винищення усього українського, утилізацію всіх основ української народності та небажання бачити Україну незалежною? Йдеться, очевидно, і про Голодомор 1932–1933 рр. і масові терори та арешти. Такий досвід нам сьогодні знову ж таки пропонують? Історія вчить, що немає порозуміння між загарбником і нацією, яка боролася і продовжує боротися за свою державність.

«Возз'єднуючись, ми беремо в основу нашого буття і розвитку **миролюбність та мораль, віру в добро, принципи фундаментальної справедливості, рівності, гідності, прагнення до щастя і благополуччя нашого єдиного народу. Наш розвиток і майбутнє буде будуватися на взаємоповазі з іншими народами, взаємозбагачуючи наші культури і роблячи життя кращим, комфортнішим і безпечнішим**», – ще одна цитата із хартії, яка не потребує коментарів, оскільки кожна твезомисляча людина, яка не має проблем із історичною амнезією і є політично притомною, розуміє усю небезпеку цього політичного популізму, так широко підтримуваного РПЦ.

Ідея «руського міра», як і ідея самодержавця, не мислить у своїй основі відірваності трьох братніх народів одне від одного, тому «самодержавие» – це ще один кит, який підтримує московську політику експансії щодо України, а підписання хартії та збір підписів щодо референдуму – ще одне свідчення цього. Пригадується, що Д. Донцов вперше в українській політичній думці й публіцистиці сформулював тезу про Україну як про колонію, яку нещадно визискує метрополія. Також вперше він озвучив ще одну думку – **Росія через те ворог української**

державності, що без України вона перестав бути імперією.

Актуальним для нас є висновок Д. Донцова: «...модерне москвофільство є поважною небезпекою передовсім для нас

(він має на увазі українців. – Т. Б.). Брак почуття національної свідомості, що видає нас на поталу постороннім впливам, китайський мур від Європи, що тамує розвій самостійної національної культури, звужує цілі й розмах руху, рецидив костомаровщини – ось що несе нам модерне москвофільство. Се все, а також нерозуміння природи національних відносин і шляхів, що ведуть до національного визначення широких мас, – не зостане без впливу на сі маси і зосібна на клясу, репрезентантами котрої ми були й хочемо бути. Цілу ж націю ся течія хоче законсервувати на почеснім амплуа нації-гермафродита. Тому боротися з модерним москвофільством є нашою задачею». Недаремно П. Мілоков після виходу у світ виступу Д. Донцова «Модерне москвофільство» заявив: «Тепер, коли українці починають голосно говорити, як це робить Донцов і товариші, що всяка надія на Росію є утопія та що лишається шукати рятунку тільки в сепаратизмі, я кажу вам: **бийтеся його! ... Донцови будуть числитися не одиницями і не десятками, а сотнями, тисячами, мільйонами!**».

Це ще раз пояснює, чому так систематично і планомірно сучасні українофоби борються із пам'яттю про Д. Донцова за його світоглядно проукраїнські ідеї, безкомпромісність щодо політики із Москвою, бо для Д. Донцова ставлення до багатогранного російського впливу на українське життя, його погляд на москвофільство як на явище політичне і своєрідну (привнесену) хворобу українського суспільства мали принципове і стратегічне значення, наслідки якого ми бачимо тепер.

«Народність» – це те останнє, а, по суті, сьогодні перше на порядку денному начало російської політичної пропаганди не тільки в українському інформаційному просторі, а й у політичній сфері внутрішньої і зовнішньої політики, що може стати незворотною реакцією у втраті державності й усіх атрибутів ідентичності. Йдеться насамперед про мову, про те, що є чи не основним предметом маніпуляцій русофільської політики сучасності. Стирання кордонів між ідентичностями української і російської нації – це прямий шлях до втрати державності і набуття статусу колонії, а для українців – до перебування у гетто. Тільки правильно вибудована схема національних ціннісних орієнтирів може стати однією із тих потужних сил і точкою опору супроти «руських начал» і «руського міра» зокрема.

Тетяна БУРДЕГА,
асистент кафедри української преси
факультету журналістики ЛНУ імені
Івана Франка

Найважливіша інвестиція – в майбутнє

початок на 1 стор.

Тож пропонуємо замість нарікати на молодь, розпочати інвестування в наступне покоління українців. Як? Надавайте допомогу діяльності Молодіжного Націоналістичного Конгресу, підтримуйте молодіжні ініціативи, сприяйте на місцях, залучайте молодь до заходів, про які вам відомо і просто не будьте осторонь.

Молодіжний Націоналістичний Конгрес – організація, яка вже 12 років виховує молодь на засадах націоналізму. З лав МНК щороку виходять політики, бізнесмени, митці тощо. Усю свою діяльність організація спрямовує на вишкіл кадрів, які в майбутньому створять національну еліту.

Завдяки багаторівневій структурі МНК, членство має змогу розвиватися як ідеологічно, так і фізично. За роки свого існування МНК видав значну кількість книг загальним накладом понад 50 тисяч примірників. Ці книги – не просто нові назви у списку «Бібліотеки націоналіста», а засіб для пропаганди у вишкіль української молоді. Поряд з цим, щорічно проводиться три найбільші польові молодіжні заходи в Україні: теренова гра «Гурби-Антонівці», вишкільний табір «Відага» ім. І.Гавдики та табір-джамборі «Повстанська ватра», куди запрошується молодь з патріотичних організацій. Для внутрішнього вишколу проводиться зимовий екс-

тремальний табір «Урай» та дівочий табір «Русса коса».

Молодіжний Націоналістичний Конгрес ставить акцент на роботу зі студентським середовищем, зокрема через наукові студентські товариства та органи самоврядування шляхом проведення презентацій організації, книг національно-патріотичного, зустрічей з відомими особами, заходів з популяризації української культури.

9 лютого цього року ми, члени МНК, відсвяткували 11-ту річницю створення організації. За 11 років вона об'єднала людей, для яких слова «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» – не пустий звук. Сподіваємось, Ви – один з них.

Тож якщо цілі, завдання та діяльність МНК Вам небайдужі, запрошуємо безпосередньо долучитись до діяльності МНК, підтримавши організацію фінансово, матеріально, інформаційно або в будь-який інший спосіб.

Ви можете обрати будь-який прийнятний для Вас варіант (варіанти) підтримки:

Коштами

1) Банківські реквізити ВМГО «МНК»: рахунок № 2600137376, код ЄДРПОУ 33552175, МФО 380805, ВАТ "Райффайзен Банк Аваль", м. Київ. Призначення платежу: безповоротна фінансова допомога.

2) Банківська картка «Приватбанк» № 4405 8858 1870 3032, на ім'я Кузан Сергій Васильович. Просимо заздалегідь поінформувати про переведення коштів, смс на номер 096-188-37-93. Перевірка руху коштів по картці здійснюється регулярно

секретаріатом МНК.

Ми не обумовлюємо конкретної суми внеску – її визначають Ваші щомісячні доходи, які можуть змінюватись. Натомість пропонуємо в витратах свого місячного бюджету запланувати кошти на свою громадську діяльність в рамках МНК.

Матеріально

1) туристичне спорядження (намеит, карімат, спальники, мотузки, інше);
2) канцелярія (папір, ручки, маркери, заправка картриджів, інше);
3) орг.техніка (комп'ютери, принтери, сканери, інше);
4) харчі на табір (від круп - до тортів!).

Волонтерською працею (вказіть час, який Ви готові приділити праці в організації).

Методично (поради, зв'язки, контакти, що допоможуть у втіленні заходів МНК).

Інформаційно (вказіть де та в який спосіб Ви маєте змогу поширювати інформацію про діяльність МНК).

Ви можете обрати напрям, який Ви готові

Хлопців з териконів проженуть хлопці з криївок!

У березні мені довелося їхати в місто Донецьк до єпископа Донецько-Харківського екзархату УГКЦ Владики Степана в парадійських справах. Я, член МНК та переконаний націоналіст, одягнув організаційний реглан у поїздку. Ідучи до столиці Донецького краю, що славиться своїми українофобами та явно антиукраїнськими настроями населення, у такому реглані я виглядав дещо провокативно, але сміливо.

Коли я та мої друзі зупинилися на заправці в місті Павлоград Дніпропетровської області випити кави, до нас підійшов чоловік середнього віку та сказав: «Дякую вам, хлопці!». Ми здивувались та запитали: за що? На це чоловік відповів: «От за це!», - і показав на напис на реглані «УПА. Боротьба триває!» та додав, що захід-

За ті два рази, коли мені довелося вийти з машини, написи на реглані зчинили певний резонанс. Про що це говорить? Та, мабуть, про те, що, по-перше, ця влада дістала геть кожного мешканця Донбасу, по-друге, що ідеї націоналізму опановують населення сходу України, по-третє, що люди там розчаровані в усіх політичних та ідеологічних течіях і їхня остання надія - це Українські Націоналісти.

Тож теза, що хлопців з териконів можуть прогнати тільки хлопці з криївок, набирає актуальності.

Євген Хайлов, Полтава.

Такий реглан може придбати кожен за адресою м. Київ, вул.

ний Донбас з нами.

Згодом, у самому місті Донецьк на вулиці підійшов чоловік і, прочитавши написи на реглані, вигукнув: «Хлопці, коли ви вже виженете цих «уроку» з влади та наведете лад?!»

Ярославів Вал, 9, кв. 4, тел. (044) 234-70-20, 096-188-37-93.

Також можна придбати футболку з написами «Україна понад усе!» та заповідями українця-волонтериста.

Десять заповідей

Українця-волонтериста

Дорога життя спинається в гору, дорога смерті спадає вниз. Нехай висловом тих, що хочуть вступати на першу, буде так оформлена воля:

1. Ти є Людина, поки стремиш піднятися.
2. Твори себе сам.
3. Не роби із себе предмета власної любови і звільняйся від вічного страху, що є твоїм щоденним гостем.
4. Убий все, що хоче твого знищення і упадку.
5. На світі Ти не сам: дивись, слухай і пізнавай, щоб не зупинився передчасно.
6. Здобувай світ світлом і духом, бо темнота потрібна для смерті, а спокій для тіла.
7. Стремись до вершин і подай руку тим, що мають тугу за летом.
8. Будь твердий до себе і будеш справедливий.
9. Не піддайся і коли Ти розп'ятий.
10. Радій, що ти є і, що шлях твій нескінченний.

МНКівці їхали з холодних березневих Сум до "весняного" Криму за теплом. Гори зустріли їх снігом та неочікуваними морозними ночами.

Керівництво та членство МНК висловлює щиру подяку всім добродіям та організаціям, які допомагали діяльності нашої організації у березні - травні 2013 року.

Організації:

Мистецька агенція «Наш формат» (Київ)
Українська справа - спілка підприємців тернопільщини (Тернопіль)
Магазин військового спорядження "ШТУРМ" (Львів)
Львівська міська рада(Львів)
Тернопільська міська рада(Тернопіль)

Фонд Сергія Бондарчука "Нові традиції"(Київ)
АТП "Міра і К" (Львів)
ГО "Самопоміч" (Львів)
Добродії:
Адольф Гладилович (Монреаль, Канада)
Володимир Гнип (Ноттінгем, Англія)
Юрій Солопенко (Київ)

Володимир Науменко (Київ)
Олександр Коханець(Вінниця)
Олександр Шевченко (Харків)
Степан Древницький (Тернопіль)
Олександр Дехтарчук (Дубно)
Валентин Королюк (Рівне)
Юрій Поканевич (Київ)
Олег Медуниця (Суми)
Андрій Левус (Київ)

Свій до свого по своє!

«Жовтий князь»

Василь Барка

Роман «Жовтий князь» – це перший в українській літературі великий прозовий твір, присвячений національній трагедії України – страшному голодомору 1932-1933 років, що забрав життя мільйонів людей.

«Нація, яка не капітулює»

ред. **Я.Іляш, В.Рог**

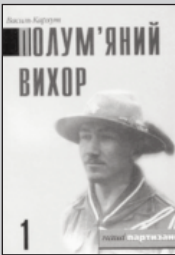
Книга висвітлює історію національно-визвольного руху Ірландії з середини XIX століття по сьогоднішній день. Праця містить чимало відомостей про часи народної самоорганізації, боротьбу Ірландської Республіканської Армії, етапи державного будівництва та світоглядові і ментальні особливості ірландців. Збірка статей

дає можливість зрозуміти і проаналізувати пройдений шлях кельтського народу від вимираючої нації до успішної держави Європи.

У книзі вміщено статті діячів українського націоналістичного руху, які представляють собою Українську Військову Організацію, Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів, Спілку Української Молоді «Сумщина» та Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

«Полум'яний Вихор»

В.Кархут

Повість "Полум'яний вихор" - експресіоністська розповідь про національну проблематику та міжнародні стосунки на Волині в середині 30-х років XX століття.

«ОУН (бандерівці): фрагменти діяльності та боротьби» Святослав Липовецький

Діяльність ОУН та її членів привертала увагу закордонних політиків, громадськості, журналістів й не давала забути, що Україна, хоч і поневолена, існує та змагає до незалежності. Жертви, складені для здобуття Української Держави, числилися сотнями тисяч, але це не припиняло боротьби, а лише служило новим поколінням

взірцем віри та посвяти.

Книга поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book@mnk.org.ua або тел.:0968523077 та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом

ЦЕЙ НОМЕР

**«ТЕРЕН УКРАЇНА» ВИДАНО
ЗА ФІНАНСОВОЇ ПІДТРИМКИ
ЮРІЯ ПОКАНЕВИЧА ТА
ВОЛОДИМИРА НАУМЕНКА**

Ти можеш знайти нас:

Вінницька обл. – 067-577-88-93 (Олександр) vinnytsia@mnk.org.ua
Житомирська обл. – 098-713-02-31 (Павло) zhytomyr@mnk.org.ua
Закарпатська обл. – 095-486-71-69 (Михайло) zakarpattia@mnk.org.ua
Івано-Франківська обл. – 097-897-02-05 (Андрій) frankivsk@mnk.org.ua
Кіровоградська обл. – 066-710-88-22 (Валерій) mnk@mnk.org.ua
Крим – 050-397-17-37 (Володимир) krym@mnk.org.ua
Київ – 096-852-30-77 (Назар) kyiv@mnk.org.ua
Луганська обл. – 099-944-08-75 (Дмитро) mnk@mnk.org.ua
Львівська обл. – 093-668-32-52 (Назар) lviv@mnk.org.ua
Миколаївська обл. – 066-672-51-22 (Роман) mnk@mnk.org.ua
Полтавська обл. – 050-296-62-70 (Олександр) poltava@mnk.org.ua
Рівенська обл. – 066-205-44-84 (Тарас) rivne@mnk.org.ua
Сумська обл. – 066-344-13-41 (Олександр) sumy@mnk.org.ua
Тернопільська обл. – 096-901-60-66 (Іван) ternopil@mnk.org.ua
Харківська обл. – 067-579-06-45(Андрій) kharkiv@mnk.org.ua

Ти можеш завітати до нас за адресою вул. Ярославів Вал, 9, станція метро "Золоті Ворота"

«ТЕРЕН УКРАЇНА»

заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Сергій Кузан
Редакція: Назар Матлак, Іван Кішка, Соломія Фаріон,
Марія Дубініна, Рада Назаренко

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами.
При передруці посилання на «ТЕРЕН УКРАЇНА» обов'язкове.

Друк:
ТОВ «Українська видавнича спілка ім.Ю.Липи»
Наклад - 10000
Замовлення №

Адреса редакції: 01030, м. Київ

вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,

тел. (044) 234-70-20, 096-188-37-93

mnk.org.ua

e-mail: mnk@mnk.org.ua, press@mnk.org.ua

FB: fb.com/mnk.org.ua

VK: vk.com/mnk_ua

Twitter: @mnk_ua, #mnk_ua

Засновник:
ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес»

Свідоцтво серія: КВ, № 13248-2132р
від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно